

לפעמים נדמה כי המשטרה והעולם התח-
תון עושים יד אחת כדי לחסל את היי-
הלילה של תל-אביב. אנשי העולם התחתון
מבעירים את המועדונים והדיסקוטקים ה-
מסרבים לשלם דמי-הגנה. ואת אלה ה-
ניצלים מהשריפות, דואגת כבר המשטרה
לסגור.

אחד ממועדוני הלילה האחרונים ששרדו
בתל-אביב הוא הקינגס קלאב, הנמצא באי-
זור מסחרי בפתח נמל תל-אביב לשעבר,
בצפון העיר. בהיעדר מקומות בילוי אחרים
בצפון העיר, הפך מקום זה בחודשים ה-
אחרונים למקום הבילוי והמיפגש של אמי-
נים, עיתונאים, אנשי חברה ובהימיה.

לקינגס קלאב לא ניתן מעולם רישיון
לפעול כמועדון או דיסקוטק, אלא כבית-
קפה ללא מוסיקה וריקודים. לאחרונה הח-
ליטה עיריית תל-אביב לא לחפש לבעלי
המועדון גם את הרישיון הזה. הסיבה:
המשטרה מתנגדת. ומדוע מתנגדת המש-
טרה? מפני שבעלי הרישיון הפרו באופן
קבוע את תנאי הרישיון בזאת שהשמיעו
מוסיקה וערכו ריקודים.

שעשועים — רק ביום! כך נוצר
מצב אבסורדי: באיזור מסחרי, שנועד ל-
פיתוח תעשיית התיירות של העיר, לא נר-
תן לקיים מועדון שזכה בהמלצת שרתי-
יירות. משום שאין גוף המוכן לקחת עליו
אחריות.

העירייה זורקת את הכדור למשטרה. ה-
משטרה מחזירה אותו לעירייה. לא כאן
ולא שם אין אף פקיד מוסמך שיבוא ל-
דוק במשטח במה בעצם מפריע קיום המוע-
דון לשכנים המתלוננים?

אמר מנהל המועדון מרקו תורג'מן: נכון
שבליה יש רעש באיזור המפריע למנוחת
השכנים. אבל זה רעש הנוצר מתנועת
מכוניות פרטיות המגיעות למקום בו מצו-
יות חצי תריסר מסעדות. רעש נוסף נוצר
ממשאיות כבדות המגיעות בהצות למחס-
נים בנמל תל-אביב. אפשר לפתור את ה-
בעיה בקלות, על-ידי הצבת תמרור האוסר
כניסת מכוניות לרחוב יורויסירה בשעות
הלילה. אבל במקום לעשות זאת מעדיפים
לחסל את העסקים.

מבין כל פרנסי העיר לא היה אחד ש-
היה מוכן ליטול על עצמו לבדוק ולפתור
את הבעיה. העירייה בתרה בדרך נוחה
וקלה: היא הגישה לבית-המשפט בקשה
להוצאת צו סגירה למועדון הקינגס.
באותו זמן עצמו עמדה העירייה לסיים
משאומתן עם משקיעים זרים להפיכת אי-
זור נמל תל-אביב לאיזור שעשועים, בהש-
קעה של עשרות מיליונים. האם הוזהרה
העירייה את המשקיעים כי עסקיהם עלולים
להיסגר אם יגרמו לרעש בלילה? או שמא
מאמינה העירייה כי בתל-אביב מותר להש-
תעשע רק לאור היום?

שוב: זועה בכלא!

סדום בתל-מונד

על כל תלונה מעין זו של הליל האנוס, מתרחשים עשרות מעשי
אונס בהם האנוסים פוחדים להתלונן.
שלטונות בתי-הסוהר, המאפשרים איכלוס חדר מעצר בבני
גילים צעירים ומבוגרים.
שלטונות בתי-הסוהר, המרשים אחריר שבה ייתכן שסוהר
יראה כמו עינוי כיצד מתכנן אסיר כסלומון מעשה אונס, כאשר
הוא מעביר בכוח את חפציו של הליל לחדרו שלו — ואותו
סוהר יכול להרשית לעצמו שלא להתערב, בלי שיחשוש למישרתו.
שלטונות בתי-הסוהר, שלמרות בקשותיו של הליל, הירשו לעצ-
מם שלא לשלוח אותו לבדיקה רפואית במשך שלושה ימים. כאשר
נשלח לבסוף, ברור שהרופא כבר לא מצא בגופו כל סימנים לאונס.

עקבות תלונתו של הליל, נפתחה חקירה. דוידובץ הכחיש
את האשמה, וכשום כך לא ניתן היה, ללא עדות מסייעת,
להעמידו לדין כלל. סלומון, לעומת זאת — הודה. אלא שלדבריו,
לא היה זה מעשה אונס, אלא מישכב זכר בהסכמתו של יוסף.
סיפר סלומון בעדותו:

הליל הגיע לבית-הסוהר כשבועיים לפני המיקרה, ואני התיידדתי
איתו. הוא סיפר לי שהאסירים בחדר מספר 4, ששם הוא היה,
עושים לו צרות, מרביצים לו, וזורקים עליו נעלים בלילות,
כשהוא ישן.

באותו יום ראשון, הצעתי לו שיעבור לישון בחדר שלי. הוא
הסכים, ואני עזרתי לו להעביר את החפצים. נתתי לו גם בגדים
נקיים.

עוד לפני שעבר לחדר שלי, היינו מיודדים. אני רייתי מחבק
ומנשק אותו, והוא לא התנגד. כשהוא עבר לחדר שלי, שאלתי אותו
אם הוא רוצה לשכב איתי, והוא ענה לי שכן, בתנאי שאחרי-כך
נתחלף. הסכמתי.

בשעה תשע בערב כיבו את האורות, ואני ניגשתי למיטתו של
הליל והתחלתי לחבק אותו וגם חיבק אותי. אחרי זה — (כאן
בא תיאור של מגע מיני). אחרי שגמרתי, מרכוס ביקש לעשות לי
אותו דבר. לא הסכמתי, מפני שפחדתי שהוא יספר לשאר האסירים.
הוא התרגז עלי, ואני הלכתי לישון.

עד כאן, עדותו של סלומון.

בסיס עדות זו, מתכוון סניגורו של סלומון, עורך-הדין
ע'ימנואל יוכלמן, להשיג את זיכויו של הנאשם מאשמת אונס.
אולם: כך או כך, סלומון אינו הנאשם היחיד — ואף לא ה-
עיקרי. לוא לא היה מודה במה שהודה, לא היה נאשם כלל. האשמים
האמיתיים הם אלה שיצרו את הפירצה הקוראת לגנב — שלטונות
בתי-הסוהר, שלא דאגו להגן על הליל מרכוס מפני מעשה הוועה.

מי הילד מרכוס. אני בן 16, ואני רוצה להגיש בזאת
תלונה נגד שני אסירים שאנסו אותי כשהייתי אסיר בכלא
תל-מונד.

הייתי בכלא עשרים יום, החל מתאריך 23.9.70, באשמת אי-
תשלום קנס של מאה ל"י.
ביום ראשון, 4.10.70, לקח אחד האסירים, שגר בהדר מספר
5 באגף הנוער, יוסף סלומון, את החפצים שלי זמיתי, בחדר
מספר 4, והעביר אותם למיטה פנויה בחדר שלו. הוא עשה את
זה בשעה 18.00 בערך, כשלא הייתי בחדר. כשחזרתי, אמרתי
לו שיחזיר את החפצים שלי למקום, אבל הוא סירב, ואמר לי
לישון בחדר שלו. פנית לסוהר וביקשתי שיגיד לסלומון להח-
זיר לי את החפצים, אבל הוא סירב להתערב.

א היתה לי ברירה והלכתי לישון בחדר מספר 5.
מלבדי, היו שם סלומון וישראל דוידובץ. זה החדר היחיד
שגרים שם שלושה. בשאר החדרים גרים שמונה בחדר.
באמצע הלילה התעוררתי משנתי, כי הרגשתי שמישהו שוכב
עליידי בתוך המיטה שלי. איך שהרגשתי בזה, קפצתי מהמיטה.
סלומון תפס אותי בכוח, וגם ישראל דוידובץ. הם השכיבו
אותי על המיטה. סלומון לחץ את הראש שלי לתוך המזרון,
ככה שלא יכולתי לצעוק. דוידובץ הוריד לי את המכנסיים
וגם את התחתונים.

הראשון שאנס אותי היה סלומון. הוא התפשט ו — (כאן
בא תיאור מדויק של מעשה האונס). הרגשתי כאבים, וניסיתי
להתנגד, אבל דוידובץ המשיך להחזיק את הראש שלי בתוך
המזרון, וגם הכניס לי אגרוף בפנים. אחרי שסלומון גמר, הוא
ירד מעלי, ואז דוידובץ בא במקומי וגם הוא — (שוב תיאור
מדויק של מעשה האונס).

אחרי שהם עיבו אותי, הם הוזהרו אותי שלא לכפר לאף אחד
על המיקרה. פחדתי מהם, ואמרתי להם בסדר. רק למחרת ב-
צהריים סיפרתי על זה לטוהר בשם אלבה, ואלבו הכניס אותם
לצינוק.

עד כאן, לשון תלונתו של הליל בן 16, כפי שגרסה
ע'ידי רב-שופט 21177 אבנר חמרי — תלונתו של נער,
שבגלל איתשלום בזה, נענש באונס מצועז.
עונש זה לא הוטל עליו על-ידי בית-המשפט — אלא על-ידי
שלטונות בתי-הסוהר האדישים והמזלזלים, שאישרו תנאים בהם
ייתכנו מעשי אונס כאלה. (כפי שיודע כל המקורב לנושא, הרי

שמות האסירים מסוויים.

אירגונים

שיח קוסמים

היתה זממה,
המארה, בעל המסעדה רפי שאולי, אתי
זבן של, סדי שאולק האח שלו, החברה
של האח, אבי אברמוביץ, החבר הכי טוב
והשכן של רפי. וכל שאר החברים והחב-
רות, רובם ככולם נערי ונערות זוהר, ישבו
דוממים, נעצו את עיניהם במלפסון.
המלפסון היה נתון במצב עדין במיוחד:
צינור האחד, הבלתי-נידאה לקהל הצופים
המהופנט, היה מוחזק בתוך ידו רבתי



אוסף החתיכות בבית שאולי
"הופו" אמר הפרופסור בצרפתית —

המעללים של הקוסם הגדול, הרביג שבץ
התהילה, אשף הלהטים הבינלאומי והמכ-
שף הידוע, הלא הוא הפרופסור קלירו
צינור השני — של המלפסון, לא ה-
פרופסור — נימצא בתוך עיגול מאיים של
מיניג'יליוטינה אדומה ומרשימה.
פיתאום זה קרה: "הופו!" אמר פרופסור
קלירו בצרפתית — והמלפסון המכושף
נחלף לשניים.
"אולי אפשר לקבל סאלאטי? ניסה ה-
מנחה מני פאר להפיג את המתח המופג.
אבל אפילו הוא הפסיק להתבדה, כאשר
במקום המלפסון באה אירית לוי.

בלונדית בכחול. אירית לוי, לשי-
עבר אירית רזילי, הניקראת לפעמים גם
אירית רזיתי — בגלל שהיא שואלת תמיד
(רזיתי?) ניגשה בצעדים איטיים, חצאית
ארוכה, ומבט מרוכז, אל המכשף בעל ה-
גיליוטינה, הושיטה לו את ידה הענוגה.
הפרופסור בלי היסוסים, הניח את ידה
של אירית בתוך הגיליוטינה.

כל העיניים היו מופנות לעבר הבלוני-
דית בכחול. אפילו אלה שלא הבחינו בה
קודם — לא כאשמתה, אלא בגלל הריכוז
הגבוה של החתיכות במקום — הופנטו
עתה על-ידי היד בגיליוטינה.

היחיד שלא התרגש היה הפרופסור. הוא
הרים ידו, ריכז את מבטו בנקודה מרוח-
קת, ואמר שוב "הופ". בצרפתית.
ואז לא קרה מה שכולם חשבו שלא
יקרה: היד של אירית לא נחתכה.

כל הוזהרים והוזהרות, שהצטופפו בחצי
גורן עגולה סביב הקוסם הגדול — מחאו
כפיים בהתלהבות חסרת מעצורים.
מכשפים כולם. קילקל את ההתלהבות
איש נמוך-קומה וממושקף, שעמד לצידו
של הקוסם הצרפתי הגדול: זה לא חוכ-
מה" לחש בקול דמאסי. "זהו טריק מיכ-
ני פשוט".

כך התברר בדיוק כמו בתיווקה של רוזי
מרי, שכולם היו שם מכשפים, באותו חדר:
קלירו, ועמוס הודיני, ואפילו האיש ה-
ממושקף ונמוך-קומה. ולא סתם מכשפים.
אלא מכשפים רשמיים. עובדה: כולם הגי-
עו לארץ כדי להשתתף בקונגרס הקוסמים



קוסם קלירו ואירית
— והיד לא נחתכה